בהסגר שני מר סבר בכהן תליא מילתא אי

מהור אמר ליה מהור ואי ממא שתיק ומר

סבר ילמהרו או לממאו כתיב אמר

מר אמר רבי נראין דברי רבי יוםי במוחלם ודברי

ר' מאיר במוסגר והתניא איפכא תנאי היא

אליבא דרבי מר סבר צוותא דעלמא עדיף

ליה ומר סבר צוותא דאשתו עדיפא ליה

למימרא דמוחלם מותר בתשמיש המטה

אין והתניא 6 יושב מחוץ לאהלו שבעת אין והתניא

ימים שיהא אסור בתשמיש המטה ואין

אהלו אלא אשתו שנאמר ילך אמור להם

שובו לכם לאהליכם או ר' יהודה אומ' 4 שבעת

ימים יספרו לו יסי מי ספירו ולא ימי חלומו

ר' יוםי בר' יהודה אומר ז' ימי ספירו ק"ו

לימי חלוטו וא"ר חייא דנתי לפני רבי

לימדתנו רבינו יותם לא היה לו לעוזיהו

אלא בימי חלוטו אמר לו אף אני כך אמרתי

במאי קמיפלגי ר' יוםי בר' יהודה מבר גלי

רחמנא בימי ספירו וכ"ש בימי חלומו ומר

סבר י מאי דגלי גלי ומאי דלא גלי לא

גלי למימרא דבכהן תליא מילתא אין

והתניא זוביום הראות בו יש יום שאתה

רואה בו ויש יום שאי אתה רואה בו מכאז

אמרו י חתן שנולד בו נגע נותנין לו ז' ימי

המשתה לו ולביתו ולכסותו וכן ברגל

נותנין לו שבעת ימי הרגל דברי רבי יהודה

אומר אומר בריך בהרי הוא אומר יוצוה

הכהן ופנו את הבית אם ממתינים לו לדבר

הרשות כל שכן לדבר מצוה מאי בינייהו

אמר אביי משמעות דורשין איכא בינייהו

ורבא אמר דבר הרשות איכא בינייהו

ורבי יהודה מהתם לא גמרינן דחידוש הוא

נגעים פ״חן, ג) וובחים ו:

יד: מנחות נב:ז. ד) נגעים

ה) וכדאיתא נדה יט:ז.

סמג עשין רלה: במ ב מיי׳ פ״ע שם הלכה

תורה אור השלם

1. זאת תּוֹרַת נֶגַע צְרַעַת בגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או בָּל בְּלִי עוֹר לְטַבְּרוֹ אוֹ ויקרא יג נט וְכַבֵּס הַמִּטְהַר אַת וְכַבֵּס הַמִּטְהַר אַת 2. יְבָבֶּט נַוּבִּטְנֵיֵּוּ אֶזּוֹי בְּגָדָיוּ וְגִלַּח אֶת כָּל שְּׁעָרוּ וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר וְאַחַר יָבוֹא אֶל הַפַּחֲנֶה וְיָשָׁב מִחוּץ לְאָהֱלוֹ שִׁבְעַת יבוא גיל תַבּוְיְבֶּּה וְיְשָׁב מְחוּץ לְאָהֱלוֹ שִׁבְּעַת יָמִים: ויקרא יד ח 3. לַךְ אֲמֹר לְהֶם שׁוּבוּ ָּלֶכֶם לְאָהֱלֵיכֶם: לֶכֶם לְאָהֱלֵיכֶם:

. דברים ה כו 4. ואחרי טהרתו שבעת יָמִים יִסְפְּרוֹ לוֹ:

. ... יחזקאל מד כו 5. וביום הראות בו בשר הַי יִּטְמָא: ויקרא יג יד 6. וְצִוְּה הַכּהֵן וּפִנּוּ אֶת הבית בטרם יבא הכהן וַפַּיִּת בְּטָנֶם יָבּא תַפּּתְּן לְרָאוֹת אֶת הַנָּגַע וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבָּיִת וְאַחַר כֵּן יָבא הַכֹּהֵן לראות את הבית: ויקרא יד לו

רבינו חננאל בהסגר שני. ור' מאיר סבר בכהן תליא מילתא אי טהור אמר ליה טהור אי טמא שתיק דבמילתא דאמר טמא בחזקה קאי. ואמר ר' נראין דברי ר' יוסי שאמר אין רואין . והתניא כלל במוחלט. כייי בנוויינט. יוווב א איפכא, נראין דברי ר' מאיר במוחלט ודברי ר' יוסי במוסגר. ופרקינז תרי תנאי ואליבא דר׳. האי תנא דתני אמר ר׳ נראין דברי ר׳ מאיר במוחלט שרואין, סבר(י) דלמא אחזי ליה לטהרה וצוותא דעלמא עדיפא ליה מצוותא דאשתו. והאי תנא דתני אמר ר' נראין . דברי ר' יוסי במוחלט. לספירת שבעה ואוסרו באשתו שהיה מותר בה כל ימי חלוטו. . וצוותא דאשתו עדיפא ליה מצוותא דעלמא, לפיכד דאמר אין רואין, במוחלט כו׳. ואמרינז למימרא דר׳ סבר מוחלט מותר באשתו. ואמ׳ הין. והתניא דר׳ סבר המוחלט מותר באשתו. שבעת ימים שיהא כמנודה וכאבל ואסור בתשמיש המטה, ואין אהלו אלא אשתו כדכתיב שובו לכם לאהליכם. בשבעת ימי חלוטו דברי ר׳. ורבי יוסי אומר וז' ימי ספירו ק"ו אומו (ו' מי טפירו קיד לימי חלוטו וא"ר חייא] דנתי לפני ר' לימדתנו

לשהרו או לשמאו בתיב. נפ׳ נתרא דנזיר (דף סף: ושם) דריש מיניה פתח הכתוב בטהרה תחילה גבי ספק שער לבן קודם לבהרת והתם דריש מדכתיב לטהרו ברישא והכא

> ובו'. ואגב שנכתב (מ) בפסוק בתר ואחרי טהרתו וגו' כתבוהו כאן: יותם לא היה לו לעוויהו אלא בימי חלומו. פירש הר״ר

קלונימוס דכתיב (ישעיה ז) ובעוד ששים וחמש שנה יחת אפרים מעם והיינו מנבואת עמום אע"פ שישעיה אמרה וישעיה נתובא בשעה שנתוגע עוזיהו כדמוכח קראי שהיה רעש ע"י שרעשו עליונים לשורפו ותחתונים לבלעו הוא מונה לנבואת עמום שנתנבא שנתים לפני הרעש וישראל גלה יגלה מעל אדמתו (עמוס ז) שאז נגזרה גזירה וכמה יש עד גלום הושע בן אלה שהיה בשנת שש לחזקיהו חשבונו ס״ה שנים ב׳ שנים קודם נגעו וכ״ה דנגעו דעוזיהו נתנגע כ״ה שנים לפני מותו וי"ו דיותם ושש עשרה דאחו ושש לחוקיה היה הגלות הרי ס״ה שנים ויותם בן כ״ה שנים כשמלך וא"כ היה עיבורו בימי חלוטו מכל מקום אין ר' יוסי בר' יהודה מוקשה די"ל דנתנגע בסוף השנה ועיבורו היתה בתחילת השנה ובפי׳ נביאים פרש"י חשבון זה וכן מוכיח בסדר עולם ומחחר שזה חמת נמנא שלריך ליישב והלא עוזיהו וירבעם מלכו כאחת דהא ירבעם מלך מ"א שנה וא"כ כשמת היה מ"א למלכות עוזיהו והכתוב אומר בשנת שלשים ושמנה לעזריה מלך יהודה מלך זכריה בן ירבעם וא"כ חסר ג' שנים וי"ל דמלך ג' שנים בחיי אביו וכן הגיה במקלת פירושים דהכי הוה מעשה דוכריה מלך בחיי ירבעם אביו ג' שנים: באר דלא גלי לא גלי. יש מקשין למה אין רבי דורש ק"ו הא

אדם דן ק"ו מעלמו ^{ה)} ושמא יש שם פירכא או שמא מצורע חידוש הוא א"ג ז' ימים משמע מיעוט לאפוקי ימי חלוטו ואידך דמלטריך לגופיה מיהו (כ) מדכתיב ביה לו שמע מינה למעוטי: בן רעש יום שאי אתה רואה בו. תימה לר"מ למה אינו רואה להקל ועוד למאי דפי' רבינו יצחק דלכולי עלמא בתחילת הסגר רואין להקל לעולם יכול לראות ועוד ופינו את הבית עד שיראו למה טורח לפנות שמא ימלא טהור: משמעות דורשין איבא בינייהו. ר' דורש מופינו וניום אלטריך למידרש ביום ולא בלילה כדלקמן וי"ו לא

משמע ליה ור' יהודה דורש מוביום אבל ופינו את הבית שמא אלטריך לרבי יהודה אפי' חבילי קש וחבילי עלים כדתנן בנגעים (פ' י' מ"ה) לרבי יהודה:

דבר הרשות איכא בינייהו. דרכי יהודה סבר חידוש הוא ואין ללמוד הימנה שאר המתנות ומביום הראות בו לא משמע אלא המתנה דמלוה דמשמע דתלוי הדבר בקביעת היום כגון רגל והוא הדין לחתן ורבי סבר לרבות נמי המתנה שאינה מלוה וגמרינן שפיר להמתנה מופינו כל דבר הרשות בבית לא פליגי דהא בהדיא כתיב ופינו את הבית אלא דבר הרשות דגופיה איכא בינייהו ואין נראה לפרש שאר דברי רשות כגון חבילי קש ופליגי בבתים ^{גן} דלרבי יהודה דאמר חידוש הוא לא ילפיען: דכל

בהסגר שני. דאי מטמא ליה מחליט ליה בטומאה חמורה ומלער ליה: מר. ר"מ דאמר רואה להקל לטהר אבל לא לטמא: סבר בכהן תלא רחמנא. דאי מטמא ליה הוי טמא ואי לא בעי מטמא דרישמגופיהדקרא: ה"ג בתורת בהגים שבעת ימים ימי ספירו ליה לא הוי טמא ולהכי חזי ליה להקל אבל לא להחמיר דאי חזי

ליה דהוי טמא לא לימא ליה כלום ולא הוי טמא: ומר. ר' יוסי דאמר לא להקל: סבר לטהרו ולטמאו כחיב. דכי חזי ליה כהן דטמא לא מלי למשתק ודלמה הוי טמה ונמלה מלערו שמטמחו במועד: והח תניח איפכא. דברי ר"מ במוחלט דברי ר' יוסי במוסגר: מר סבר לווחה דחשתו עדיף ליה. ולהכי חזי ליה במועד בהסגר שני דאי מטהרו משמחו ואפי׳ מטמא ליה ומחליט ליה ומשדר ליה חוץ מג' מחנות ולית ליה לוותא דאינשי דעלמא אפ״ה לית ליה מורא דהא אים ליה צווחא דאשמו ומותר הוא באשתו להתיחד עמה בימי חלוטו. ודברי ר' יוסי במוחלט דאפי׳ מטהר ליה דאע״ג דשרי ליה למחנה ישראל אית ליה נערא דלית ליה לוותא דאשתו דאסור הוא דכיון דמטהר ליה מחלוטו מיבעי ליה למימני שבע ימי ספירו ובימי ספירו אסור בתשמיש המטה דכתיב וישב מחון לאהלו שבעת ימים ואהלו זו אשתו דכתיב שובו לכם לאהליכם: ומר סבר לוותא דעלמה עדיף ליה. החי תנה דחמר א"ר נראין דברי ר"מ במוחלט ודברי ר' יוסי במוסגר סבר לוותא דעלמא עדיף ליה ולהכי חזי בימי חלוטו דחי מטמאו לא מטמא יותר מדמעיקרא ואי מטהרו משמחו דאית ליה לוותא דעלמא אף על גב דאסור בתשמיש המטה לוותא דעלמא עדיף ליה ודברי רבי יוסי במוסגר דלא חזי ליה דלמא מטמא ליה חוץ לג' מחנות ולית ליה לוותא דעלמא ומלער ליה: ימי ספירו. אסור בתשמיש המטה ולא ימי חלוטו: יותם לא היה לעוזיהו

דהא אלא בימי חלוטו. כלומר לא נתעברה אמו דיותם אלא בימי חלוטו דעוזיהו דעוזיהו היה מצורע ולא מקק לאשתו בימי ספירו אלא בימי חלוטו : **אף אני כד אמרסי.** דמצורע מותר בתשמיש המטה דוישב מחוץ לאהלו בימי ספירו כתיב: ורבי סבר מאי דגלי גלי. להכי אמרי׳ ימי ספירו ולא ימי חלוטו: למימרא דבכהן סליה מילסה. פריך בין לר"מ בין לרבי יוסי דר"מ אומר בהדיה אי טמא שחיק ורבי יוסי קאמר אין רואין כלל מכלל דרבי יוסי סבר אי לא בעי לא חזי ליה ולא הוי טמא: **נוסנין לו ז' ימי** המשחה. דלה חזי ליה דלמה מטמה ליה: ולכסוחו. אם נרחה הנגע בכסותו: אם ממחינין לדבר הרשות. הרי ממתינין לו שאין מטמאין עד שמפנה כל הכלים שבבית וילפי׳ מינה דבטומאה דבגופיה נמי ממתין לדבר הרשות דומיא דהכא כיון דאשכחן דבטומאה דגופיה ממתינין לו לדבר הרשות כ״ש דממתינין לו לדבר מלוה כגון חתן וברגל: משמעות דורשין. דמר דריש מהחי קרח ומר דריש מהאי קרא: דבר הרשות איכא בינייהו. רבי יהודה דמפיק מביום הראות בו ומכאן אמרו חתן ורגל דהיינו מלוה ממחינין לו אבל לדבר הרשות אין ממחינין לו בטומאה דגופיה ורבי סבר דבדבר רשות נמי ממתינין לו כדאמרי׳ לעיל דרבי יליף טומאה דגופיה להמתין לו מטומאה דביתו: לא גמרינן. דהוי חידוש ומחידוש לא ילפינן דכל היכא דאיכא חידוש אין לך דבר בו אלא חידושו:

הגהות הב"ח

(מ) תום' ד"ה ה"ג כו' ואגנ שנכתנ בפרק בתרא ואחרי טהרתו. נ"ב פירוש דהחי קרא דיחוקאל שבעת ימים יספרו לו מיירי אם נצטרע כדמוכח בפרק בתרא דף ט"ו מפרש"י בתרא דף ט"ו מפרש"י והתוס' בהדיא לשם מ"מ לא היה נריך להאי דמוישב מחוץ לאהלו גרידא דריש ספירו ולא ימי אלא אגב דמייתי להאי קרא בפ׳ בתרא כתבוהו כאן: "ה מאי כו' מדכתיב ביה לו. נ"ב עיין בספרי

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גפ' רבי אומר אינו לריך כו". נ"ב דבסמוך קאמרינן דרבא ורבי אומר א 6336 וכו' וא"כ מאי אינו לריך דקאמר הכא ולע"ג וי"ל דכוונת הברייתא דא"ל לחרא לדבר מצוה וה"ל רח לכתוב לדבר הרשות דגופיה וכ"ש לדבר מלוה דגופיה והוי כמילתא דאתיא בק"ו טרח וכתב לה קרא וכמ"ש תוס׳ הסמוך בד"ה נפקא ליה וכו' יעוש"ה ועפ"ז מיושב וכו' יעוש"ה ועפ"ו מיושב מה שממה מהרש"ח שם על דבריהם כנלע"ד ודוק היטב: ב] תום' ד"ה יש ום שאי אתה רואה בו. עיי על דבריהם במשנה למלד על זכו יו"ט הלכה פ"ז מהלכות יו"ט הלכה ט"ז: ג] ד"ה דבר הרשות איכא בינייהו כו' דלר' יהודה דאמר חידוש הוא לא ילפינן. עיין קרבן אהרן פ׳ תוריע דף קל״ח:

הנהות מהר"י לנדא

א] גמ' רבי יהודה אומר שבעת ימים יספרו לו. רבי אומר וכן הוא בתורת כהנים ועיין במס' חולין דף :קמא ע"א ודו"ק

מוסף רש"י

נותנין לו ז' ימי המשתה. שלא יראה כהן את הנגע, דכל כמה דלא חזי ליה כהן ולא מטמא ליה לא הוי טמא, דבכהן תלא רחמנא (בכורות לד:).

> יותם לא היה רבינו יותם לא מיל יותם אם המיל מל מיל מיל מותר הוא ואינו אסור בתשמיש המטה אלא בימי ספרו ולא אמרינן קל וחומר, אלא בימי ספרו דגלי רחמנא ביה איסורא אסיר, אבל לעוזיהו אלא בימי הלוטו, אמר לו אף אני אומר כן כי במי חלוטו מותר הוא ואינו אסור בתשמיש המטה אלא בימי ספרו ולא אמרינן קל ומומר, אמר למה לי, אלא יש יום שאתה חלוט דלא גלי ביה רחמנא איסורא שרי. למימרא דבדיבורא דכהן תליא מילתא. דכתיב וביום הראות בו בשר חי יטמא למה לי, אלא יש יום שאתה רואה ולא שבעת ימי המשתה ולאיצטליתו ולכסותו, וכן ברגל נותנין לו כל ימי הרגל, דברי ר'. ר' יוסי אומר אינו צריך הרי הוא אומר וצור הכהן ופנו את הבית, אם ממתינין לו לפנות את כליו שהוא דבר הרשות קל וחומר שממתינין לו בימי חתונתו ובימי הרגל שמצוה לשמוח בהן. ור' יהוד' מון אוה בר הרשות קל וחומר שממתינין לו בימי חתונתו ובימי הרגל שמצוה לשמוח בהן. ור' יהוד' מון אוה בר הרשות קל וחומר שממתינין לו בימי חתונתו ובימי הרגל שמצוה לשמוח בהן. ור' יהוד' מון אות בר הרשות קל וחומר שממתינין לו בימי חתונתו ובימי הרגל שמצוה לשמוח בהן. ור' יהוד' מון את